

Αριθμός Απόφασης 278/2018

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αριθμός απόφασης 278/2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή, Εμμανουηλία-Αλεξάνδρα Κεχαγιά, και από τη Γραμματέα Γ.Λ..

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Αρμοδίως (άρθρο 19 του ΚΠολΔ) φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, η από 26-9-2014 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./1-10-2014) έφεση του εναγομένου, κατά της με αριθμό 3647/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, που εκδόθηκε, αντιμωλία των νυν διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία, επί της από 15-7-2013 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./2013) αναγνωριστικής της κυριότητας αγωγής των εναγόντων κατ' αυτού, και έχει ασκηθεί νομότυπα (άρθρο 495 § 1 εδ.α' του ΚΠολΔ, όπως ίσχυε προ της αντικαταστάσεώς του με το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του ν.4335/2015 (ΦΕΚ Α.87/23-7-2015), που εφαρμόζεται για τις εφέσεις που ασκούνται μετά την 1-1-2016 (άρθρο ένατο παρ.2 αυτού), 500, 511, 513 § 1 εδαφ.β', 516 § 1, 517 και 520 § 1 του ΚΠολΔ) και εμπρόθεσμα (άρθρο 518 § 1 του ΚΠολΔ), δηλαδή εντός μηνός από την επίδοσή της προς το εκκαλούν στις 11-9-2014 (σχετ. η κατ' άρθρο 139 § 3 του ΚΠολΔ από 11-9-2014 επισημείωση του δικαστικού επιμελητή Πειραιώς,, επί προσκομιζόμενου αντιγράφου της), μη απαιτούμενης της κατάθεσης παραβόλου, κατ' άρθρο 495 § 4 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 12 § 2 του ν.4055/2012, αφού το εκκαλούν δεν υποχρεούται στην καταβολή του σύμφωνα με το άρθρο 28 § 4 του ν.2579/1998. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 § 1 του ΚΠολΔ), ερήμην της τέταρτης εφεσίβλητης,, εφόσον, όπως αποδεικνύεται από την υπ' αριθμ./17-6-2017 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Πειραιώς,, ακριβές αντίγραφο της έφεσης, με πράξη καταθέσεως και ορισμού δικασίμου και με κλήση για να παρασταθεί αυτή κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας μετ' αναβολήν δικάσιμο, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον πληρεξούσιο δικηγόρο της που την είχε εκπροσωπήσει ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (άρθρα 96 § 1 εδ.α', 143 § 1 του ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε με το άρθρο πρώτο παρ.2 του ν.4335/2015). Η διαδικασία, ωστόσο, θα προχωρήσει σαν να ήταν και αυτή παρούσα (άρθρο 524 § 4 εδ. του ΚΠολΔ). Αναφορικά με τον αρχικώς ενάγοντα,, που απεβίωσε χωρίς να αφήσει διαθήκη στις 23-3-2017 (υπ' αριθμ. πρωτ./25-4-2017 απόσπασμα της υπ' αριθμ. .../2/2017 ληξιαρχικής πράξης θανάτου της ληξιάρχου Βόλου και υπ' αριθμ./26-5-2017 πιστοποιητικό του γραμματέα του Ειρηνοδικείου Βόλου περί μη δημοσιεύσεως διαθήκης), η δίκη νομίμως συνεχίζεται από τα τέκνα του,και, ως μοναδικούς εξ αδιαθέτου κληρονόμους του, μετά την εμπρόθεσμη αποποίηση, εκ μέρους της συζύγου του,, της επαχθείσας σε αυτήν κληρονομίας (υπ' αριθμ. πρωτ./30-3-2017 πιστοποιητικό πλησιεστέρων συγγενών του Δήμου Βόλου και υπ' αριθμ. .../2017 έκθεση δήλωσης αποποίησης του γραμματέα του Ειρηνοδικείου Βόλου), οι οποίοι κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, δια της πληρεξουσίας δικηγόρου τους, δυνάμει σχετικής εξουσιοδότησής τους προς αυτήν, δήλωσαν στο ακροατήριο τον θάνατό του και την εκούσια επανάληψη της δίκης που βιαίως διακόπηκε λόγω αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 286 περ.α', 287 § 1, 290, σε συνδυασμό με 524 § 1 εδ.α' του

ΚΠολΔ και 1846 και 1847 του ΑΚ (ΑΠ 1059/2017, ΑΠ 382/2017 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

II. Οι ενάγοντες εξέθεταν στην αγωγή τους, κατ'εκτίμηση του περιεχομένου της, ότι έχουν καταστεί συγκύριοι του ειδικότερα περιγραφόμενου κατ'ακριβή θέση και όρια ακινήτου, κειμένου εντός του σχεδίου πόλεως του Δήμου Νίκαιας και στη θέση «.....», επιφάνειας 106 τμ, που αποτελεί τμήμα μείζονος ακινήτου, το μεν παραγωγώς, δυνάμει νομίμου τίτλου και, συγκεκριμένα, ως εξ'αδιαθέτου κληρονόμοι, αφενός της μητέρας τους, που απεβίωσε το έτος 1991, και αφετέρου του μεταποβιάσαντος αδερφού τους ..., την κληρονομία των οποίων αποδέχθηκαν με την υπ'αριθμ. .../2007 δήλωση αποδοχή κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αθηνών,, το δε πρωτοτύπως, ασκώντας επ'αυτού με καλή πίστη, όπως και η δικαιοπάροχος μητέρα τους, τις ειδικότερα μνημονευόμενες πράξεις νομής από τον θάνατό της, προσμετρώντας στον χρόνο της νομής τους και εκείνον της άμεσης και των απώτατων δικαιοπαρόχων τους, που έχει ως αφετηρία τις 16-10-1875 και επικουρικά κατ'άρθρο 4 § 1 περ. β' του ν. 3127/2003. Ότι, κατά τη διαδικασία της κτηματογράφησης της περιοχής, το συγκεκριμένο ακίνητο καταχωρίστηκε στα βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Νικαίας με ΚΑΕΚ, εσφαλμένα, με αναγραφόμενο δικαίωχο με δικαίωμα πλήρους κυριότητας επ'αυτού, το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο. Ότι η αρχική αυτή εγγραφή είναι ανακριβής και προσβάλλει το δικαίωμα κυριότητάς τους. Ακολούθως, αφού προσδιόρισαν την αξία του επιδίκου, αρχικά με το δικόγραφο της αγωγής, σε ποσό άνω των 60.000 ευρώ, χωρίς ειδικότερο προσδιορισμό της και τελικώς με την προσθήκη-αντίκρουσή τους, σε εκείνο των 39.811 ευρώ, ζητούσαν να αναγνωριστούν συγκύριοι του επιδίκου, κατά το ποσοστό του 1/3 εξ'αδιαίρετου ο καθένας, να διορθωθεί η παραπάνω ανακριβής εγγραφή, ώστε να εμφανίζονται οι ίδιοι ως συγκύριοι αυτού, και να επιβληθούν σε βάρος του εναγομένου τα δικαστικά τους έξοδα.

III. Επί της αγωγής αυτής, η οποία, όπως βεβαιώνεται στο κείμενο της εκκαλουμένης και δεν αμφισβητείται, ασκήθηκε εμπρόθεσμα-εντός δηλαδή της δωδεκαετούς προθεσμίας του άρθρου 6 παρ.2 του ν.2664/1998, αφού ως ημερομηνία έναρξης του Κτηματολογίου στην περιοχή της Νικαίας ορίστηκε η 12-9-2005 (322/2/31-8-2005 απόφαση του ΔΕ του Ο.Κ.Χ.Ε)- και καταχωρίστηκε νόμιμα στο τηρούμενο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου κατ'άρθρο 220 του ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 12 § 1 περ.ιβ και 5 του ν. 2664/1998 (υπ'αριθμ./1-8-2013 πιστοποιητικό του Κτηματολογικού Γραφείου Νικαίας), μη απαιτούμενης, ως εκ του χρόνου ασκήσεώς της, που έπεται της δημοσίευσης του προμνημονευθέντος ν. 4164/2013, της κοινοποίησης σχετικής αίτησης προς το Δημόσιο, κατ'άρθρο 8 του α.ν 1539/1938, εκδόθηκε η εκκαλουμένη, με την οποία, απορρίφθηκε η αγωγική βάση περί παραγωγού τρόπου κτήσεως, ως μη νόμιμη, και έγινε δεκτή ως προς τη βάση της έκτακτης χρησικτησίας. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονείται το εκκαλούν για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της με σκοπό να απορριφθεί η αγωγή.

IVα. Από τις διατάξεις των άρθρων 7, 8, 9, 10, 11, 14 και 18 του ΚΠολΔ, συνάγεται ότι η καθ' ύλην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου για εκδίκαση ορισμένης υπόθεσης καθορίζεται από την αξία του αντικειμένου της διαφοράς κατά τον χρόνο της ασκήσεως της αγωγής. Ο καθορισμός γίνεται από το Δικαστήριο με ελεύθερη κρίση για τη διαμόρφωση της οποίας λαμβάνεται υπόψη το αίτημα της αγωγής. Έτσι, και για τον προσδιορισμό της αξίας του αντικειμένου της διαφοράς απαιτείται πλήρης δικανική πεποίθηση, το Δικαστήριο όμως δεν δεσμεύεται από κανόνες της αποδεικτικής διαδικασίας, είναι δε ελεύθερο να διατάξει ή όχι απόδειξη και να επιλέξει τα αποδεικτικά μέσα, με τη δυνατότητα χρησιμοποίησης και άλλων εκτός από αυτά που ο νόμος (άρθρο 339 ΑΚ) ορίζει ή και να αρκασθεί στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών που τίθενται υπό την κρίση του, βασιζόμενο κατ' αρχήν στην αποτίμηση του ενάγοντος και αν αμφισβητηθεί η τελευταία κρίνεται ελευθέρως από το Δικαστήριο, το οποίο δύναται και να στηριχθεί στους εκατέρωθεν ισχυρισμούς των διαδίκων (ΑΠ 1151/2010, ΕλλΔνη 2011.1000). Σύμφωνα με τα ανωτέρω, στις δίκες περιουσιακών σχέσεων, δεν είναι αναγκαίο για το ορισμένο της αγωγής να εκτίθεται η αξία του αντικειμένου της διαφοράς, και η παράλειψη αναφοράς της δεν επάγεται ακυρότητα ή απαράδεκτο του δικογράφου αυτής (ΑΠ 988/2017 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 345/2007, Νοβ 2008.901), αφού ο καθορισμός της αρμοδιότητας γίνεται από το δικαστήριο με ελεύθερη κρίση (ΑΠ 1151/2010, ό.π). Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος της έφεσης, με τον οποίο, κατά το σχετικό σκέλος του, το εκκαλούν παραπονείται ότι εσφαλμένως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δεν απέρριψε ως αόριστη την ένδικη αγωγή, αφού σ' αυτήν δεν αναφέρεται η αξία του επιδίκου, ώστε να προσδιοριστεί η καθ' ύλην αρμοδιότητα του δικαστηρίου, και αυτή συμπληρώθηκε ανεπιτρέπτως με την προσθήκη-αντίκρουση των πρωτόδικων προτάσεων των εναγόντων, είναι αβάσιμος.

β. Επίσης, από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ 1 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι επί διεκδικητικής ή αναγνωριστικής της κυριότητας ακινήτου αγωγής απαιτείται, για το ορισμένο αυτής, εκτός από τα απαιτούμενα κατά το άρθρο 1094 ΑΚ στοιχεία, και ακριβής περιγραφή του εν λόγω ακινήτου, δηλαδή προσδιορισμός του κατά θέση, έκταση, ιδιότητα και όρια και μάλιστα τόσο λεπτομερής, ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία ως προς την ταυτότητά του. Δεν απαιτείται, όμως, να αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο οι πλευρικές διαστάσεις, ο καθ' όρια προσανατολισμός του (ΑΠ 301/2017, ΑΠ 781/2016, ΑΠ 452/2016, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), το σχήμα του (ΑΠ 138/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), ούτε και να επισυνάπτεται τοπογραφικό διάγραμμα, στο οποίο αυτό να εμφανίζεται (ΑΠ 289/2016 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), αλλά ούτε και να κατονομάζονται οι ιδιοκτήτες των όμορων ακινήτων (ΑΠ 301/2017, ΑΠ 781/2016, ό.π), εφόσον και χωρίς τα στοιχεία αυτά δεν δημιουργείται αμφιβολία για την ταυτότητα του επιδίκου. Όταν το διεκδικούμενο ακίνητο φέρεται ως τμήμα μεγαλύτερου ακινήτου, ο ενάγων έχει υποχρέωση, εκτός από την έκταση του διεκδικούμενου αυτού τμήματος, να προσδιορίσει τη θέση του μέσα στο μεγαλύτερο ακίνητο (ΑΠ 301/2017, ΑΠ 452/2016 ό.π, ΑΠ 2073/2014, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), ώστε να είναι δυνατόν στον εναγόμενο μεν να αντιτάξει άμυνα περί συγκεκριμένου και όχι ασαφούς επιδίκου αντικειμένου, στο δικαστήριο δε να τάξει το προσήκον θέμα αποδείξεως και να εκδώσει απόφαση δεκτική εκτελέσεως (ΑΠ 1728/2012, ΑΠ 1347/2010 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

γ. Εξάλλου, αναφορικά με την κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, άσκηση νομής, προκειμένου για ακίνητο-και υπό το προΐσχύσαν βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο (ΑΠ 862/2011, ΑΠ 1183/2010 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»)- συνιστούν οι εμφανείς υλικές ενέργειες επ' αυτού, που προσιδιάζουν στη φύση και στον προορισμό του, με τις οποίες εκδηλώνεται η βούληση του νομέα να το εξουσιάζει, όπως θεωρούνται, μεταξύ άλλων, η επίβλεψη, η επίσκεψη, η οριοθέτηση, ο καθαρισμός, η φύλαξη του ακινήτου (ΑΠ 360/2016, ΑΠ 28/2016, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ») και ειδικώς όταν πρόκειται για οικία, η επίβλεψη, η επίσκεψη, η χρήση, η κατοίκηση, η συντήρηση, η επισκευή, η ανοικοδόμηση βοηθητικών χώρων (ΑΠ 1338/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), και όταν πρόκειται για αγροτικό ακίνητο, η καλλιέργεια, η φύτευση δέντρων, η συλλογή καρπών, η μίσθωση κ.α (ΑΠ 642/2016, ΕφΘεσ 528/2014 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), καθώς επίσης η οριοθέτηση και καταμέτρηση των διαστάσεων του, η ανάθεση σύνταξης τοπογραφικών διαγραμμάτων, οι ενέργειες για ένταξή του στο σχέδιο πόλεως και, εφόσον πρόκειται για κληρονομιαίο ακίνητο, η αποδοχή κληρονομιάς, η μεταγραφή της και η καταβολή του φόρου κληρονομιάς (ΑΠ 165/2014 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Έτσι, αν η αγωγή έχει ως βάση την τακτική ή έκτακτη χρησικτησία για την πληρότητα του δικογράφου, πρέπει ο ενάγων, εκτός από τα παραπάνω στοιχεία να αναφέρει, μεταξύ άλλων, τις πράξεις νομής στο ακίνητο του ίδιου και αν συντρέχει περίπτωση προσμέτρησης νομής και εκείνες των δικαιωπαρόχων του, χωρίς να απαιτείται ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επί μέρους πράξεων μέσα στο χρόνο της χρησικτησίας (ΑΠ 642/2016 ό.π, ΑΠ 1389/2014, ΑΠ 1360/2014, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 165/2014 ό.π). Περαιτέρω, σε περίπτωση κληρονομικής διαδοχής, από τη διάταξη του άρθρου 983 ΑΚ συνάγεται ότι ο κληρονόμος και χωρίς να αποκτήσει τη φυσική εξουσία επί των κληρονομιαίων πραγμάτων, ακόμη δε και χωρίς να έχει γνώση της επαγωγής της κληρονομιάς και των αντικειμένων αυτής, θεωρείται κατά πλάσμα δικαίου ως νομέας αυτών, διαδεχόμενος ολόκληρη την έννομη σχέση της νομής και τα εξ αυτής δικαιώματα, για να αποκτήσει όμως και τη φυσική εξουσία του πρέπει να καταλάβει σωματικά το πράγμα (ΑΠ 83/2017 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Το εκκαλούν, με τον πρώτο λόγο της έφεσής του, κατά το αντίστοιχο σκέλος του, επαναφέρει τον πρωτοδίκως προταθέντα ισχυρισμό του περί αοριστίας της αγωγής για το λόγο ότι δεν περιγράφεται επαρκώς το μείζον ακίνητο αλλά και το επίδικο, που προήλθε από την κατάτμησή του, καθώς δεν μνημονεύονται οι οδοί, οι όμοροι ιδιοκτήτες ή άλλα προσδιοριστικά στοιχεία, ούτε ενσωματώνεται στο δικόγραφό της, τοπογραφικό διάγραμμα και απόσπασμα κτηματολογικού διαγράμματος του οικείου κτηματολογικού γραφείου, η οποία (αοριστία) επιτείνεται από το γεγονός ότι εντός αυτού φέρονται να υπάρχουν ισόγεια κτίσματα, των οποίων οι επιφάνειες αθροιζόμενες καλύπτουν 162,57 τμ αντί εκείνης των 104,86 που το ίδιο φέρεται να έχει. Από την επισκόπηση, ωστόσο, του δικογράφου της αγωγής, προκύπτει ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι απορριπτέες, καθόσον σε αυτήν περιέχεται ακριβής περιγραφή, τόσο του επιδίκου, με αναφορά της έκτασης και της θέσης του, των πλευρικών διαστάσεων και του προσανατολισμού του, παρ' ότι τούτο δεν ήταν αναγκαίο, σύμφωνα με τη σχετική σκέψη που προηγήθηκε, αλλά και της οδού επί της οποίας έχει πρόσωπο νοτιοανατολικά, όσο και του μείζονος ακινήτου εντός του οποίου αυτό βρίσκεται, αλλά και του έτερου ακινήτου που προήλθε από την κατάτμησή του, με μνεία της επιφανείας, του προσανατολισμού και των πλευρικών επίσης διαστάσεών τους, ώστε να μην υπάρχει τελικώς αμφιβολία ως προς την ταυτότητα του επιδίκου, ενώ δεν απαιτείτο ενσωμάτωση στο αγωγικό δικόγραφο τοπογραφικού ή άλλου διαγράμματος, στο οποίο αυτό να αποτυπώνεται. Επιπλέον, η ακριβής έκταση των κτισμάτων, που έχουν ανεγερθεί στο επίδικο και, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή φέρονται να υπερκαλύπτουν την επιφάνειά του, αποτελεί ζήτημα διευκρίνισης από το αποδεικτικό υλικό

και δεν καθιστά αντιφατικό το περιεχόμενο της αγωγής, με αποτέλεσμα η σχετική αιτίαση του εκκαλούντος να κρίνεται ομοίως απορριπτέα. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφαση κατέληξε στην ίδια κρίση, δεν έσφαλε στην ερμηνεία και την εφαρμογή του νόμου, και πρέπει ο συγκεκριμένος λόγος της έφεσης, να απορριφθεί ως αβάσιμος. Τέλος, ο ίδιος ισχυρισμός περί αοριστίας, εκ του λόγου ότι στην αγωγή δεν γινόταν επίκληση των ειδικότερων διακατοχικών πράξεων των εναγόντων και των δικαιοπαρόχων τους, έλλειψη που συμπληρώθηκε απαραδέκτως με την προσθήκη-αντίκρουση των προτάσεών τους, ούτε και αναφορά συγκεκριμένων χρονικών διαστημάτων, κατά τα οποία αυτοί νέμονταν το επίδικο ακίνητο, είναι αβάσιμος, αφού, στο δικόγραφο της γίνεται επίκληση τέτοιων πράξεων, που ανάγονται έως τον χρόνο κτήσης της νομής εκ μέρους του απώτατου δικαιοπαρόχου τους,, στις 16-10-1875, χωρίς να απαιτείται ημερολογιακός προσδιορισμός τους μέσα στο χρόνο της χρησικτησίας, κατά την προηγηθείσα σχετική νομική σκέψη.

ν.α Από τις ρυθμίσεις που περιέχονται στο πρωτόκολλο της 21.1/3.2.1830 “περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος” (ιδίως στο άρθρο 5 αυτού) και στα ερμηνευτικά αυτού Πρωτόκολλα της 4/16.6.1830 και της 19.6/1.7.1830 σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.6/9.7.1832 Συνθήκης της Κων/λεως “περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος” και τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 26.6/10.7.1837 “περί διακρίσεως κτημάτων” προκύπτει, ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν έγινε καθολικός διάδοχος του Τουρκικού Δημοσίου, αλλά στην κυριότητά του περιήλθαν εκείνα μόνο τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις στρατιωτικές δυνάμεις και δήμευσε και εκείνα τα οποία, κατά το χρόνο υπογραφής των ως άνω πρωτοκόλλων, είχαν εγκαταλειφθεί από τους (αναχωρήσαντες) Οθωμανούς, πρώην κυρίου αυτών και δεν είχαν καταληφθεί από τρίτους, έως την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου, περί διακρίσεως κτημάτων, όχι όμως και τα όσα κατά την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης και ακολούθως κατέχονταν από Έλληνες ιδιώτες με διάνοια κυρίου, έστω και χωρίς έγκυρο και ισχυρό τίτλο. Ειδικώς, ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική οθωμανικά κτήματα, δεν μπορεί να γίνει λόγος για περιέλευσή τους στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου με το δικαίωμα πολέμου, αφού η Αττική δεν κατακτήθηκε με όπλα, αλλά παραχωρήθηκε στο Ελληνικό Κράτος στις 31.3.1833, με βάση την από 27.6/9.7.1832 Συνθήκη της Κων/λεως και κατόπιν σχετικών συμφωνιών μεταξύ των Ελληνικών και Τουρκικών αρχών, ενώ, εξάλλου, κατά τη διάρκεια της τρίτης Τούρκικης κυριαρχίας στην Αττική (δηλαδή από 25.5.1827 έως 31.3.1833) και ειδικότερα κατά το έτος 1829, ο κυρίαρχος Σουλτάνος είχε εκδώσει θέσπισμα με το οποίο παραχώρησε δωρεάν στους Αθηναίους (Οθωμανούς και Έλληνες) την κυριότητα των ήδη κατεχομένων από αυτούς ακινήτων της Αττικής, τα σχετικά δε ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα αναγνωρίστηκαν ακολούθως με το από 21.1/3.2.1830 Πρωτόκολλο Ανεξαρτησίας της Ελλάδος και με την πιο πάνω Συνθήκη της Κων/λεως (ΑΠ 781/2016, ΑΠ 148/2016 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Συνεπώς, ο προταθείς και πρωτοδίκως ισχυρισμός του εκκαλούντος, που επαναφέρεται με τον τρίτο λόγο της έφεσής του, περί απόκτησης της κυριότητας του επιδίκου δυνάμει των άνω πρωτοκόλλων περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος και την προαναφερθείσα Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης, δικαιώματι πολέμου, τυγχάνει μη νόμιμος και απορριπτέος, όπως ορθώς κρίθηκε και από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, σύμφωνα με την προεκτεθείσα σκέψη αφού, ειδικώς ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική οθωμανικά κτήματα αυτά δεν καταλήφθηκαν από τις στρατιωτικές δυνάμεις του νεοσύστατου ελληνικού κράτους.

β. Επιπλέον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 του β.δ. της 17-11/1-12-1836 «περί ιδιωτικών δασών», σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 2 και 3 του ίδιου διατάγματος, αναγνωρίστηκε η κυριότητα του Δημοσίου επί των εκτάσεων που αποτελούσαν δάση, εκτός από εκείνες, οι οποίες, πριν από την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα, ανήκαν σε ιδιώτες και των οποίων οι τίτλοι ιδιοκτησίας-εκδοθέντες με τους νόμιμους τύπους από τις Τουρκικές αρχές- θα αναγνωρίζονταν από το Υπουργείο Οικονομικών, στο οποίο έπρεπε να υποβληθούν μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία ενός έτους από τη δημοσίευση του ανωτέρω διατάγματος, που έχει ισχύ νόμου. Έτσι, με τις προαναφερόμενες διατάξεις θεσπίστηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου μαχητό τεκμήριο κυριότητας επί των δασών που υπήρχαν στα όρια του Ελληνικού Κράτους, κατά τον χρόνο ισχύος του ανωτέρω διατάγματος, εφόσον δεν αναγνωρίστηκε η κυριότητα ιδιώτη κατά τη διαδικασία του ίδιου διατάγματος. Προϋπόθεση όμως του τεκμηρίου τούτου είναι η ύπαρξη δάσους κατά το χρόνο ισχύος του διατάγματος (ΑΠ 148/2016, ΑΠ 1330/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 384/2014, ΕΦΑΔ 2015.140). Κατά την έννοια δε των προαναφερόμενων διατάξεων, κατά του ορισμούς του άρθρου 1 του Ν. ΑΕΝ/1888 “περί διακρίσεως και οριοθεσίας δασών” που περιλήφθηκε στο άρθρο 57 στο Ν.3077/1924 “περί Δασικού Κώδικος”, ως δάσος θεωρείται κάθε έκταση, η οποία μερικώς ή εξ ολοκλήρου καλύπτεται από

άγρια ξυλώδη φυτά οποιονδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, τα οποία προορίζονται για την παραγωγή ξυλείας ή άλλων δασικών προϊόντων (ΑΠ 1330/2015, ΑΠ 384/2014 ό.π), ενώ δασικά εδάφη θεωρούνται οι εντός των δασών ασκεπείς εκτάσεις, οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο και συστατικό μέρος. Περαιτέρω κατά τις διατάξεις των άρθρων 45, 46 του Ν 4178/1929, 1 του ΑΝ 86/1969 και 3 του Ν. 998/1979, που ίσχυσαν μεταγενέστερα και δεν διαφέρουν από τις προϊσχύσασες (ΑΠ 1330/2015, ΑΠ 384/2014 ό.π), στην έννοια του δάσους και των δασικών εκτάσεων περιλαμβάνονται και οι εκτάσεις, που καλύπτονται από αραιή ή πενιχρή, υψηλή ή θαμνώδη, ξυλώδη βλάστηση οποιασδήποτε δασικής βλάστησης, καθώς και οι εντός των εκτάσεων αυτών οποιασδήποτε φύσεως ασκεπείς εκτάσεις χορτολιβαδικής ή μη, ενώ οι αυξημένες, για την έννοια του δάσους, προϋποθέσεις τέθηκαν με το άρθρο 1 του Ν. 3208/2003, που αντικατέστησε το άρθρο 3 παρ 3 του Ν.998/1979 (ΑΠ 696/2016 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι το δάσος είναι οργανικό σύνολο άγριων φυτών με ξυλώδη κορμό επί της επιφανείας του εδάφους, τα οποία μαζί με την εκεί συνυπάρχουσα πανίδα και χλωρίδα αποτελούν, δια της αμοιβαίας αλληλεξαρτήσεως και αλληλεπιδράσεως τους ιδιαίτερη βιοκοινότητα (δασοβιοκοινότητα) και ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον (δασογενές). Δασική έκταση υπάρχει και όταν στο ανωτέρω η άγρια ξυλώδης βλάστηση, υψηλή ή θαμνώδης είναι αραιά. Κρίσιμη επομένως, για την έννοια του δάσους και της δασικής έκτασης είναι η οργανική ενότητα της δασικής (δενδρώδους ή θαμνώδους) βλάστησης η οποία με τη συνύπαρξη της όλης δασογενούς χλωρίδας και πανίδας προσδίδει μόνη σ' αυτό την ιδιαίτερη ταυτότητα ως δασικού οικοσυστήματος. Περαιτέρω, από τις ίδιες διατάξεις προκύπτει ότι στην έννοια του δάσους ή της δασικής έκτασης περιλαμβάνονται και οι εντός αυτών, οποιασδήποτε φύσεως, ασκεπείς εκτάσεις χορτολιβαδικές ή μη, βραχώδεις εξάρσεις και γενικά ακάλυπτοι χώροι, καθώς και οι πάνω από τα δάση ή τις δασικές εκτάσεις ασκεπείς κορυφές ή αλπικές ζώνες των βουνών και οι άβατες κλιτύες αυτών (ΑΠ 1330/2015 ό.π). Δεν ασκεί επιρροή στο πραγματικό γεγονός της δασικής μορφής του ακινήτου το ότι ορισμένα τμήματα αυτού κατά καιρούς εμφανίζονται χωρίς δασική βλάστηση (ΑΠ 1330/2015, ό.π, ΑΠ 1271/2007, ΑΠ 1906/2006 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εξάλλου, η έννοια του δάσους κρίνεται κατά το νόμο που ίσχυε όταν γεννήθηκαν τα δικαιώματα του αμφισβητούμενου, επ' αυτού, δικαιώματος περιστατικά (άρθρο 51 ΕισΝΑΚ) και σε περίπτωση αμφισβήτησης ή διένεξης ή δικών μεταξύ του Δημοσίου και φυσικού ή νομικού προσώπου, σε σχέση με εμπράγματα δικαιώματα επί δασών ή δασικών εκτάσεων, τα τελευταία οφείλουν να αποδείξουν την ύπαρξη των δικαιωμάτων τους, πλην όμως κατά την απόδειξη αυτή, ο ιδιώτης δεν είναι υποχρεωμένος να αναχθεί σε χρόνο προγενέστερο του 1885 (ΑΠ 629/2016 ό.π).

γ.Επίσης, κατά το άρθρο 1 του ΒΔ διατάγματος της 3/12-12-1833, όλα τα λιβάδια (ή βοσκοτόπια) για την υπέρ ιδιώτη επικαρπία των οποίων δεν υπάρχει έγγραφο ειδικού σχετικού περιεχομένου, που να έχει εκδοθεί από την αρμόδια Οθωμανική Κρατική Υπηρεσία, ήτοι ειδικό ταπίο, θεωρούνται δημόσια και η νομή τους παραμένει στο Δημόσιο. Κατάλυση της κυριότητας του Δημοσίου και δημιουργία κυριότητας του ιδιώτη δεν μπορούσε να επιφέρει ούτε η μεταβίβαση της γης με σπαχί, ταπί ή χοτζέτι, γιατί οι τίτλοι αυτοί μόνο δικαίωμα διηνεκούς εξουσίας (τεσσαρούφ) μπορούσαν να προσπορίσουν. Η παραπάνω διάταξη (άρθρου 1 του ΒΔ/τος 3/12-12-1833) αφορά τη συντήρηση των δικαιωμάτων του Δημοσίου, που προϋπήρχαν και δεν καθιστά ανεπίδεκτα νομής και ιδιωτικής κτήσης στο μέλλον τα ακίνητα αυτά. Η έννοια αυτή προκύπτει και από τα άρθρα 1 παρ. 2ν. ΚΘ' 31-1/18-2-1964 και 3ν. ΨΗΖ/1880 (ΑΠ 1330/2015, ΑΠ 1507/2013 ό.π, ΑΠ 1721/2011 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

δ.Περαιτέρω, για τα αδέσποτα ακίνητα καθιερώθηκε, το πρώτον το έτος 1837, ότι ανήκουν στο Δημόσιο, με το άρθρο 16 του ν. της 21.6/10.7.1837 “περί διακρίσεως κτημάτων”, με το οποίο ορίσθηκε, ότι “όλα τα παρ’ ιδιωτών ή κοινοτήτων μη δεσποζόμενα, δηλαδή όλα τα αδέσποτα, καθώς και τα των ακλήρων αποθανόντων κτήματα, επί των οποίων δεν υπάρχουν άλλων αποδεδειγμένα απαιτήσεις, ανήκουν στο Δημόσιο”. Στη συνέχεια, η αρχή αυτή επαναλήφθηκε με το άρθρο 2 του ν.1539/1938 και μετά την ισχύ του ΑΚ με το άρθρο 972 αυτού. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου των ν. 1, 23 Πανδ. (47,1), Εισ. 47 (2. 1), προϋπόθεση για την περιέλευση κάποιου πράγματος στην κατηγορία των αδέσποτων, ήτοι των πραγμάτων, τα οποία είναι μεν ικανά να τεθούν υπό την ανθρώπινη εξουσία, αλλά δεν υπάρχει κύριος τούτων, και τα οποία, σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 16 του ν. 21.6/10.7.1837, ανήκουν κατά κυριότητα στο Δημόσιο, είναι όχι μόνο η εγκατάλειψη της νομής του πράγματος (κινητού ή ακινήτου), αλλά και η βούληση εγκατάλειψης του πράγματος, δηλαδή απόφαση του κυρίου περί παραιτήσεως αυτού από την κυριότητα, χωρίς πρόθεση περαιτέρω μεταβίβασης του πράγματος σε συγκεκριμένο τρίτο πρόσωπο. Η βούληση του κυρίου πρέπει να εκδηλώνεται υπό συνθήκες που δεν καθιστούν αυτήν αμφίβολη και υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι ο παραιτούμενος ήταν κύριος του πράγματος. Για την εγκατάλειψη του ακινήτου με σκοπό παραιτήσεως από την κυριότητα, κατά το προϊσχύσαν β.ρ. δίκαιο, δεν απαιτείτο ο τύπος του συμβολαιογραφικού εγγράφου και μεταγραφή, όπως ήδη απαιτείται υπό την ισχύ του ΑΚ. Ο νόμος αυτός “περί διακρίσεως κτημάτων” τροποποίησε τον προϊσχύσαντα αυτού κανόνα του

βυζαντινορρωμαϊκού δικαίου, κατά τον οποίο όποιος καταλάμβανε αδέσποτο αποκτούσε τη κυριότητα του (Πανδ. 41.1), έτσι ώστε να μην απαιτείται πλέον η πραγματική κατάληψη των αδέσποτων ακινήτων, προκειμένου να επέλθει κτήση της κυριότητας. Η τροποποίηση αυτή υπαγορεύτηκε από την ανάγκη να καταστεί ευχερής η κτήση από το Ελληνικό Δημόσιο της κυριότητας των κτημάτων, τα οποία είχαν εγκαταλειφθεί από τους Οθωμανούς ιδιοκτήτες τους, οι οποίοι αποχώρησαν από την Ελλάδα λόγω του απελευθερωτικού αγώνα (ΑΠ 1920/2014, ΑΠ 974/2008 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

ε.Τέλος, στη διεκδικητική αγωγή, ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι το επίδικο δεν είναι του ενάγοντα, αλλά δικό του, επικαλούμενος ο τελευταίος πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν διαφορετικό τρόπο κτήσης του επιδίκου από αυτόν του ενάγοντα (δηλ. ο ενάγων επικαλείται παράγωγο τρόπο και ο εναγόμενος πρωτότυπο), τότε αυτός ο ισχυρισμός του εναγομένου, αποτελεί ένσταση ίδιας κυριότητας. Εάν, όμως, επικαλείται πραγματικά περιστατικά, που θεμελιώνουν όμοιο τρόπο κτήσης του επιδίκου με αυτόν του ενάγοντα (δηλ. ο ενάγων επικαλείται παράγωγο τρόπο και ο εναγόμενος ομοίως), τότε, εάν τα πραγματικά περιστατικά που προσδίδουν κυριότητα στον εναγόμενο είναι σύγχρονα ή προγενέστερα από αυτά που επικαλείται ο ενάγων, τότε ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί άρνηση, ενώ εάν είναι μεταγενέστερα από αυτά που αναφέρει ο ενάγων, τότε ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί ένσταση ίδιας κυριότητας (ΑΠ 1311/2010, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφΛαρ 161/2015 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2015.633, ΕφΑθ 1891/2015, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

1945. **VI.** Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρος,, που εξετάστηκε με επιμέλεια των εναγόντων ενώπιον του ακροατηρίου του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδριάσής του, και όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, ορισμένα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, χωρίς να παραλείπεται κανένα για την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης ασχέτως αν μνημονεύεται ή όχι ειδικά, λαμβάνοντας υπόψη και τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής (άρθρο 336 § 3,4 του ΚΠολΔ, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης : Το επίδικο ακίνητο, αποτελεί οικοπεδική έκταση, επιφάνειας 104,69 τμ, και βρίσκεται εντός της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Νικαίας, εντός του εγκεκριμένου σχεδίου, στην οδό Δροσίνη, επί της οποίας φέρει τον αριθμό 15, εμφανίζεται δε με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία Α-Β-Γ-Δ-Α στο από 2-12-2005 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού, που προσαρτάται στην υπ'αριθμ./2007 πράξη αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αθηνών,, Σύμφωνα με το παραπάνω σχεδιάγραμμα, συνορεύει, βορειοανατολικά, επί της πλευράς Β-Γ, μήκους 11,17 μέτρων με ιδιοκτησία αγνώστου, νοτιοανατολικά, επί της πλευράς Α-Β, μήκους 9,60 μέτρων με την οδό, νοτιοδυτικά, επί της πλευράς Α-Δ, μήκους 11,15 μέτρων με ιδιοκτησία αγνώστου και βορειοδυτικά, επί της πλευράς Δ-Γ, μήκους 9,07 μέτρων με ιδιοκτησία αγνώστου. Το παραπάνω ακίνητο αποτελεί τμήμα μείζονος εκτάσεως, επιφάνειας 227,20 τμ, που βρισκόταν αρχικά εκτός σχεδίου πόλεως και εκτός ζώνης, και αποτυπώνεται με τον αριθμό 20 του Ζ τετραγώνου στο από Φεβρουαρίου 1950 σχεδιάγραμμα του πολιτικού μηχανικού,, σύμφωνα με το οποίο, αυτό συνόρευε ανατολικά με το υπ'αριθμ. 1 τεμάχιο, δυτικά με οδό, βόρεια με το υπ'αριθμ. 19 τεμάχιο και νότια με δρόμο. Η νομή του μείζονος αυτού ακινήτου, που χαρακτηριζόταν ως αγροτεμάχιο, περιήλθε στη δικαιοπάροχο των εναγόντων,, με συμφωνία, δυνάμει του υπ'αριθμ./10-5-1951 συμβολαίου αγοραπωλησίας του συμβολαιογράφου Αθηνών,, από τους, Στη συνέχεια, με το υπ'αριθμ. .../20-5-1960 συμβόλαιο αγοραπωλησίας του συμβολαιογράφου Πειραιά,, η ανωτέρω μεταβίβασε τη νομή, τμήματος του παραπάνω ακινήτου, επιφάνειας 124,94 τμ, στη ...και τη ..., και έτσι απέμεινε σε αυτήν το υπόλοιπο οικόπεδο, ήδη επίδικο. Η ανωτέρω,, απεβίωσε στις 7-5-1991, χωρίς να αφήσει διαθήκη και στην κληρονομιία περιουσία της υπεισήλθαν, ως εξ αδιαθέτου κληρονόμοι της, τα τέκνα της, ...,, και, οι οποίοι απέκτησαν τη νομή του επιδίκου, κατά το ποσοστό του 1/4 εξ αδιαιρέτου ο καθένας, διαδεχόμενοι ολόκληρη την έννομη σχέση της επ'αυτού νομής και τα εξ αυτής δικαιώματα της μητέρας τους, σύμφωνα με τη σχετική υπό στοιχ. IVγ σκέψη. Στη συνέχεια, στις 31-3-2002 απεβίωσε ο εκ των ανωτέρω,, ο οποίος δεν κατέλιπε διαθήκη, με πλησιέστερους συγγενείς και μοναδικούς εξ αδιαθέτου κληρονόμους του τα αδέρφια του, στους οποίους περιήλθε η κληρονομιία περιουσία του, κατά το ποσοστό του 1/3 εξ αδιαιρέτου στον καθένα, επομένως, και το ποσοστό συννομής του επί του επιδίκου, ώστε αυτοί κατέστησαν τελικώς συννομείς του κατά το ποσοστό του 1/3 εξ αδιαιρέτου ο καθένας (άρθρα 1813 και 1814 του ΑΚ), εφόσον αποδέχθηκαν, αφενός την κληρονομία της μητέρας τους, για τον εαυτό τους ατομικά αλλά και ως κληρονόμοι του αδελφού τους, και αφετέρου την κληρονομία εκείνου. Στις 23-3-2017 απεβίωσε ο εκ των αδελφών,, (2^{ος} ενάγων), χωρίς να αφήσει διαθήκη, και στην κληρονομιία

περιουσία του υπείσηλθαν, μετά την εμπρόθεσμη αποποίηση της συζύγου του,, τα τέκνα του, και Κατά τα διαλαμβανόμενα στο παραπάνω υπ' αριθμ./1951 συμβόλαιο, η νομή του μείζονος ακινήτου είχε περιέλθει προηγουμένως, στους δικαιοπαρόχους της, ως ακολούθως : α/ στον, κατά το ήμισυ εξ αδιαιρέτου, ως εξ αδιαθέτου κληρονόμου, της αποβιώσασης τον Αύγουστο του έτους 1938, μητέρας του,, β/ στους, κατά το απομένον ήμισυ εξ αδιαιρέτου, ως κληρονόμων της αποβιώσασης το έτος 1949 μητέρας τους,, δυνάμει της από 2-9-1941 δημοσιευθείσας από το Πρωτοδικείο Αθηνών ιδιόγραφης διαθήκης της, την κληρονομία της οποίας αποδέχθηκαν με την υπ' αριθμ. .../1949 δήλωση αποδοχής κληρονομίας του ως άνω συμβολαιογράφου, Στις δε και ..., το ίδιο ακίνητο είχε περιέλθει, υπό την ιδιότητά τους ως κληρονόμων του αποβιώσαντος το έτος 1913 πατέρα τους,, δυνάμει της από 22-11-1912 ιδιόγραφης διαθήκης του, που είχε δημοσιευθεί από το Πρωτοδικείο Αθηνών, στον οποίο η νομή του είχε περιέλθει δυνάμει του υπ' αριθμ./16-10-1875 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του συμβολαιογράφου Αθηνών, Ήδη, σήμερα, εντός του επιδίκου υπάρχουν τρία πεπαλαιωμένα και κατεδαφιστέα κτίσματα και συγκεκριμένα, ένα πλακοσκεπές, ύψους 3 μέτρων, επιφάνειας 34,04 τμ, ένα δεύτερο, επίσης πλακοσκεπές, ύψους 2,30 μέτρων, επιφάνειας 10,70 τμ και ένα τρίτο στεγασμένο με ελενίτ, ύψους 2,60 μέτρων, επιφάνειας 7,83 τμ, τα οποία έχουν αποτυπωθεί και στο προαναφερθέν από 2-12-2005 τοπογραφικό σχεδιάγραμμα του Τα κτίσματα αυτά ανεγέρθηκαν περί το έτος 1960 από την Αποδείχθηκε, επίσης, ότι οι ενάγοντες, από τον θάνατο της δικαιοπαρόχου τους (1991) και του αδελφού τους, μέχρι και την άσκηση της αγωγής (2013), δηλαδή για χρονικό διάστημα υπερβαίνον την εικοσαετία, ασκούσαν στο επίδικο πράξεις νομής, ευρισκόμενοι σε διαρκή υλική και τοπική σχέση με αυτό, ειδικώς δε ο πρώτος, που φέρεται ως κάτοικος Βραζιλίας, δια των λοιπών, αδερφών του (άρθρο 980 του ΑΚ), εποπτεύοντάς το και αναθέτοντας το έτος 2005 σε πολιτικό μηχανικό τη σύνταξη τοπογραφικού. Επομένως, κατέστησαν συγκύριοι του επιδίκου, κατά το ποσοστό του 1/3 εξ αδιαιρέτου ο καθένας, με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, χωρίς μάλιστα να είναι αναγκαία η προσμέτρηση του χρόνου νομής της αμέσου και των απώτατων δικαιοπαρόχων τους. Προηγουμένως, τέτοιες πράξεις ενεργούσε και η δικαιοπαρόχος τους, η οποία επιπλέον ανήγειρε εντός αυτού, όπως προεκτέθηκε, και τα προαναφερθέντα κτίσματα. Παρ' ότι δε δεν βεβαιώνονται συγκεκριμένες πράξεις νομής εκ μέρους των δικαιοπαρόχων της ίδιας και καλή πίστη αυτών, για τον προ της εισαγωγής του αστικού κώδικα χρόνο, η έκταση αυτή ήταν πάντα ιδιωτική, μεταβιβάστηκε δυνάμει των προαναφερθέντων νόμιμων τίτλων που έχουν μεταγραφεί, με εξαίρεση τον και τις, για τις οποίες δεν αποδείχθηκαν συμβολαιογραφικές πράξεις αποδοχής της επαχθείσας σε αυτούς κληρονομίας και μεταγραφή αυτών, ενώ ουδέποτε αμφισβητήθηκε η επ' αυτού και του μείζονος ακινήτου νομή των ιδίων, αλλά και της άμεσης και των απώτατων δικαιοπαρόχων τους, ούτε αποδείχθηκαν εκ μέρους του Δημοσίου πράξεις νομής οποτεδήποτε, όπως το τελευταίο ισχυρίστηκε και πρωτοδίκως, προβάλλοντας ένσταση ίδιας κυριότητας, δι' εκτάκτου χρησικτησίας, ή ενέργειες αμφισβήτησης του δικαιωμάτων τους, ακόμη και όταν η προέβη στην ανέγερση των παραπάνω κτισμάτων, όπως θα ήταν λογικώς αναμενόμενο, αν επρόκειτο πράγματι για δημόσια έκταση. Επιπλέον, δεν αποδείχθηκε ότι το μείζον ακίνητο στο οποίο αυτό περιλαμβάνεται είχε δασική βλάστηση, κατά τον κρίσιμο χρόνο που εκδόθηκε το προαναφερθέν β.δ 17-11/1-12-1837, με την έννοια του δάσους, όπως αυτή προεκτέθηκε, σύμφωνα με τα σχετικώς διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχ. Vβ σκέψη, ή και μεταγενέστερα, καθώς η ιδιότητά του αυτή δεν αποδεικνύεται από κανένα αποδεικτικό στοιχείο και ιδίως από το συνημμένο, στο προσκομιζόμενο από το εκκαλούν υπ' αριθμ. πρωτ. .../2008 έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Πειραιά προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, απόσπασμα του δασικού χάρτη Νίκαιας, με υπόβαθρο ορθοφωτοχάρτη του έτους 1998, με βάση αεροφωτογραφία του 1945. Σύμφωνα με τον χάρτη αυτό σε συνδυασμό με τον ανηρητημένο στο διαδίκτυο χάρτη της εταιρείας «google», με τον οποίο είναι δυνατή η ανεύρεση της ακριβούς θέσης του ακινήτου, ως γενικό πασιδηλο (άρθρο 336 § 1 του ΚΠολΔ, ΕφΠειρ 32/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), υφίσταται δασική βλάστηση σε επιμέρους τμήματα ευδιάκριτου εδαφικού τμήματος κυκλικού σχεδόν σχήματος και μικρής έκτασης τέτοια βλάστηση εκτός και πλησίον του ορίου αυτού προς την οδό Δροσίνη, στο ίδιο ύψος που βρίσκεται και το επίδικο, το οποίο, ωστόσο, εκτείνεται όχι προς την πλευρά του κυκλικού αυτού εδαφικού τμήματος αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση και συγκεκριμένα προς την παράλληλη αυτής οδό

Επίσης, δεν αποδείχθηκε ότι το επίδικο ήταν χορτολιβαδικό σε όλη του την έκταση, ότι ανήκε σε Τούρκους υπηκόους που εγκατέλειψαν την επικράτεια και δεν επανήλθαν έως την έναρξη ισχύος του ν. 26-6/10-7-1837, ή κατέστη στη συνέχεια αδέσποτο. Συνεπώς, πρέπει, οι σχετικοί, προταθέντες και απορριφθέντες και πρωτοδίκως, ισχυρισμοί του εκκαλούντος, που επαναφέρονται με τον τρίτο λόγο της έφεσής του, να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Επομένως, τα αυτά δεχόμενο το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, που αντικαθίσταται από την αιτιολογία της παρούσας απόφασης (άρθρο 534 του ΚΠολΔ), ορθά το

νόμο εφαρμόσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, των περί του αντιθέτου υποστηριζομένων από το εκκαλούν απορριπτομένων ως αβασίμων.

Κατ'ακολουθίαν όσων προεκτέθηκαν, και μη υπάρχοντος άλλου λόγου έφεσης προς έρευνα, πρέπει ν' απορριφθεί η κρινόμενη έφεση στο σύνολό της, και να επιβληθεί σε βάρος του εκκαλούντος, η δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων, κατόπιν σχετικού αιτήματός τους, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό, λαμβάνοντας υπόψη ότι, κατά το άρθρο 22 § 1 του ν.3693/1957, η αποδοτέα από το Δημόσιο δαπάνη της πληρεξουσίας δικηγόρου των παρισταμένων εφεσιβλήτων, πρέπει να μειωθεί στο ήμισυ, μη δυνάμενη σε κάθε περίπτωση να υπερβεί τις 100.000 δραχμές και ήδη 293 ευρώ για κάθε βαθμό δικαιοδοσίας (Υ.Α 134423/1993, ΦΕΚ Β'11/1993, (106, 176, 183 και 191 § 2 του ΚΠολΔ, 63 § 1, 68 § 1 και 69 του ν.4194/2013). Πρέπει, επίσης, για την περίπτωση που η τέταρτη των εφεσίβλητων ασκήσει κατά της παρούσας ανακοπή ερημοδικίας να οριστεί το νόμιμο παράβολο (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 του ΚΠολΔ, ΟλΑΠ 15/2001, Νοβ 2002.678, ΕφΠειρ 23/2016, ΕφΠειρ (Μον) 525/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ την από 26-9-2014 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./2014) έφεση του εναγομένου, κατά της υπ' αριθμ. 3647/2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, αντιμωλία των διαδίκων.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο, για την άσκηση ανακοπής ερημοδικίας, στο ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και απορρίπτει αυτήν κατ'ουσίαν.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, στις 3-5-2018.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ